

uden samtykke samt ejendomsdom, som også efter de gældende regler altid behandles ved byretten, jf. det gældende § 226, stk. 2. Den gældende regel om, at sager om ejendomsdom vedrørende et skib eller en skibspart behandles ved Sø- og Handelsretten, jf. retsplejelovens § 476, stk. 2, 2. pkt., foreslås ikke videreført, jf. lovforslagets § 1, nr. 105.

Stk. 4 indeholder regler om frister for fremsættelse af anmodninger om henvisning til landsretten efter stk. 1 og 2. Det foreslås, at anmodning om henvisning skal fremsættes senest i det første forberedende møde, jf. den foreslåede § 353 i retsplejeloven (lovforslagets § 1, nr. 86), eller, hvis et sådant møde ikke afholdes, senest 4 uger efter rettens meddelelse om, at der ikke skal holdes et forberedende møde. Retten kan dog i særlige tilfælde henvise sagen efter en anmodning, der fremsættes senere, men inden forberedelsens slutning.

Ændringen af den almindelige frist i forhold til den gældende § 226, stk. 4, er en konsekvens af forslaget til nye regler om sagsforberedelsen i første instans, jf. lovforslagets § 1, nr. 86. Ændringen af den absolutte frist i 2. pkt. for at anmode om henvisning (i dag inden domsforhandlingen er begyndt) skyldes derimod, at en anmodning om henvisning, der først fremsættes efter forberedelsens slutning, ikke bør kunne tages i betragtning.

Stk. 5 er en uændret videreførelse af den gældende § 226, stk. 5. En kendelse om, at sagen henvises, kan således ikke indbringes for højere ret, hvorimod en kendelse om, at sagen ikke henvises, kan kæres til landsretten.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1 (afsnit III) i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 227

De gældende regler i retsplejelovens § 227 om landsretsbehandling af sager om krav, der har en økonomisk værdi over 1 mio. kr., foreslås ophævet. Civile sager vil fremover som udgangspunkt skulle behandles ved byret i første instans uanset deres økonomiske værdi, jf. retsplejelovens § 224 (som ikke foreslås ændret). Afgørende for, om en sag kan henvises til landsretten efter den foreslåede § 226, vil være sagens principielle karakter, ikke dens værdi.

Den foreslåede § 227 angår byrettens mulighed for at henviser sager til Handelsretten, og det foreslås, at Handelsretten får kompetence til at behandle erhvervsrelaterede principielle sager, der henvises fra byretten efter anmodning fra en part.

Med lovforslaget foreslås det desuden, at Handelsretten får umiddelbar kompetence til at behandle erhvervsrelaterede sager inden for et sagligt afgrænset

område, der navnlig omfatter internationale erhvervs-sager og en række immaterialretlige sager, jf. den foreslåede § 225.

Den foreslåede § 227 om henvisning af sager fra byretten til Handelsretten svarer for så vidt angår kriterierne for henvisning til de foreslåede regler om henvisning af sager fra byretten til landsretten (sager af principiel karakter og sager, som mest hensigtsmæssigt behandles i forbindelse med en anden sag i Handelsretten), men er sagligt begrænset til sager, hvor fagkundskab til erhvervsforhold er af væsentlig betydning, herunder vedrørende ansættelsesforhold mellem arbejdsgivere og deres ansatte. Erhvervsforhold omfatter navnlig formueretlige tvister i erhvervs-mæssige forhold, herunder søsager.

Stk. 1 omfatter sager af principiel karakter, jf. herom bemærkningerne til det foreslåede § 226, stk. 1. Henvisningen bør i disse tilfælde undlades, hvis sagen uanset sin principielle karakter ikke kan siges at have en sådan generel betydning for rets anvendelsen og retsudviklingen eller en sådan væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt, at sagen bør kunne indbringes for Højesteret som anden instans uden særlig tilladelse.

Stk. 2 indebærer, at når en principiel sag er henvist til behandling ved Handelsretten efter stk. 1, eller er anlagt umiddelbart ved Handelsretten efter § 225, kan en anden sag, der har sammenhæng med førstnævnte sag, henvises til Handelsretten, selv om den anden sag hverken er af principiel karakter eller kan anlægges umiddelbart ved Handelsretten. Der skal indhentes en udtalelse fra Handelsretten om, at sagerne mest hensigtsmæssigt kan behandles i forbindelse med hinanden.

Henvisning efter stk. 1 eller 2 forudsætter, at en af parterne anmoder om henvisning til Handelsretten. Retten kan ikke henvise en sag af egen drift. Med hensyn til den situation, at en part anmoder om henvisning til landsretten efter den foreslåede § 226, mens den anden part anmoder om henvisning til Handelsretten efter denne bestemmelse, henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 226.

Stk. 3 gør de foreslåede regler i § 226, stk. 3-5, tilsvarende anvendelige på henvisning af sager fra byretten til Handelsretten.

Henvisning til Handelsretten er således udelukket, hvis parterne har aftalt, at sagen skal behandles ved byretten, medmindre begge parter anmoder om henvisning, idet parterne naturligvis ved en ny aftale kan ændre deres tidligere aftale om byretsbehandling.

Henvisning er desuden udelukket i indispositive sager, hvilket ganske vist for langt størstepartens ved-